

Novine u jurisprudenciji Vrhovnog suda Republike Srpske

Pripremila: Tanja Miletić, Vrhovni sud Republike Srpske

Uvod

Za ovaj broj časopisa iz raznovrsne prakse Vrhovnog suda Republike Srpske izabrano je šest odluka. Od predmeta koji su rješavani u Krivičnom odjeljenju izabrana su dva predmeta u kojima je odlučeno po zahtjevu za zaštitu zakonitosti osuđenih lica (84 O K 046680 18 Kvlz i 12 O K 004724 18 Kvlz). Kada su u pitanju predmeti iz oblasti građanskog prava za ovaj broj časopisa su izdvojena takođe dva predmeta, i u oba slučaja se radi o predmetima u kojima su se pojavila određena pravna pitanja značajna za ujednačavanje sudske prakse radi čega su ta pitanja razmatrana na sjednici Građanskog odjeljenja (73 O P 016673 17 Rev i 85 O Rs 056371 17 Rev). Iz oblasti upravnog prava izabrana su dva predmeta u kojima su razmatrana aktuelna pitanja koja se tiču odobravanja pristupa informacijama, te pretvaranja prava korištenja u pravo svojine (11 O U 016823 15 Uvp i 13 O U 002310 16 Uvp 2).

Predmet broj 84 O K 046680 18 Kvlz – Krivično djelo razbojništva, član 233 stav 1 Krivičnog zakona RS-a

Činjenice i navodi iz zahtjeva za zaštitu zakonitosti

Pravosnažnom presudom optuženi je oglašen krivim zbog krivičnog djela razbojništva iz člana 233 stav 1 Krivičnog zakona RS-a („Službeni glasnik RS“ broj 49/03 do 37/13; u daljem tekstu: KZ RS) i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine. Protiv te presude zahtjev za zaštitu zakonitosti (u daljem tekstu: zahtjev) je podnio osuđeni, zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka i povrede krivičnog zakona: zasnivajući zahtjev na tezi da u činjeničnom opisu djela u optužnici i pobijanoj presudi, pri oduzimanju novca učinilac („ma ko bio učinilac“) nije upotrijebio prijetnju da će neposredno napasti na život i tijelo nekog lica (što predstavlja element bića krivičnog djela razbojništva u navedenom obliku) pa da se je, s obzirom na to, navedeno krivično djelo moglo pravno kvalifikovati samo kao teška krađa iz člana 226 stav 1 tačka 3 KZ RS-a, odnosno člana 232 stav 1 tačka 3 KZ RS-a.

Odluka

Vrhovni sud RS-a nalazi da argumentima zahtjeva navedenim u prilog tvrdnje o učinjenom obliku povrede krivičnog zakona nije dovedena u sumnju pravilnost pravnog zaključka pobijane presude po kome je osuđeni kritičnog događaja oduzeo tuđu pokretnu stvar (tačno neutvrđeni iznos novca), uz prijetnju da će neposredno napasti na život radnice u prodajnom kiosku, a slijedom toga ni pravilnost pravne kvalifikacije počinjenog krivičnog djela. Naime, kada se radnja izvršenja krivičnog djela (prema činjeničnom opisu djela u izreci pobijane presude) ogleda u tome da je osuđeni kritičnog događaja iz džepa izvadio plastični pištolj i prijeteci uperio ga u pravcu radnice u prodajnom kiosku, tražeći sav novac što ima i govoreći joj da ne plaće i ne vrišti, pa kada je usljed te prijetnje radnica predala osuđenom sav novac iz trgovačke kase, onda iz takvog činjeničnog substrata nesumnjivo proizlazi da je oduzimanje novca osuđeni izvršio uz prijetnju radnici na prodajnom kiosku, jer usmjeravanje pištolja u osobu od koje se oduzima novac manifestuje prijetnju napadom na život i tjelesni integritet te osobe. Činjenica da je u pitanju plastični pištolj je irelevantna, posmatrano s aspekta ocjene ozbiljnosti prijetnje u navedenim okolnostima, jer je u konkretnom slučaju takva pri-

jetnja bila očigledno podobna da se kod osobe prema kojoj je upućena (koja nije imala svijest o tome da je u pitanju plastični pištolj) izazove osjećaj straha da su joj ugroženi život i tjelesni integritet, usljed čega je bila prinuđena da napadaču preda sav novac koji je imala u trgovačkoj kasi.

Iz navedenog proizlazi da je kritičnog događaja osuđeni izvršio oduzimanje novca u namjeri pribavljanja protivpravne imovinske koristi, uz upotrebu prijetnje da će neposredno napasti na život ili tijelo radnice na prodajnom kiosku, te su na taj način u njegovim radnjama ostvarena sva bitna obilježja krivičnog djela razbojništva iz člana 233 stav 1 KZ RS-a, za koje je i osuđen pobijanom pravosnažnom presudom, pa nema mjesta prigovoru zahtjeva zasnovanom na tvrdnji da je tom presudom povrijeđen krivični zakon u vidu pogrešne pravne kvalifikacije radnji osuđenog kritičnog događaja. Nalazeći da povrede zakona na koje se poziva podnosilac zahtjeva nisu učinjene, ovaj sud je predmeti zahtjev odbio kao neosnovan.

Predmet broj 12 O K 004724 18 Kvlz – Izmjena optužnice i povreda prava na odbranu, član 290 u vezi s članom 311 stav 1 tačka g) Zakona o krivičnom postupku RS-a

Činjenice i navodi iz zahtjeva za zaštitu zakonitosti

Prvosnažnom presudom oglašeni su krivim optužena zbog krivičnog djela ubistva iz člana 148 stav 1 KZ RS-a i osuđena na kaznu zatvora u trajanju od 15 (petnaest) godina i optuženi zbog krivičnog djela ubistva iz člana 148 stav 1 u vezi s članom 25 KZ RS-a, za koje je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) godina i 6 (šest) mjeseci, u koje kazne im je uračunato vrijeme provedeno u pritvoru.

Protiv te presude zahtjev za zaštitu zakonitosti (u daljem tekstu: zahtjev) je podnio branilac osuđenih zbog povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 311 stav 1 tačka g) Zakona o krivičnom postupku RS-a („Službeni glasnik RS“ broj 53/12, 91/17 i 66/18; u daljem tekstu: ZKP RS) i povrede krivičnog zakona. Povredu prava na odbranu zahtjev temelji na tvrdnji da je okružni javni tužilac u toku postupka dva puta mijenjao optužnicu, a da za takve izmjene nije imao uporište u izmijenjenom činjeničnom stanju, te da je dozvolivši tužiocu da u završnoj fazi postupka izmijeni već jednom izmijenjenu optužnicu prvostepeni sud povrijedio pravo optuženih garantovano članom 6 stav 1 ZKP RS-a i članom 6 stav 3 tačka a) EKLJP-a kojom se garantuje svakom optuženom da u što kraćem roku i podrobno bude obaviješten o prirodi i razlozima za optužbu protiv njega.

Odluka

Po ocjeni Vrhovnog suda RS-a, na navedenim argumentima zahtjeva ne može se zasnivati tvrdnja da je u postupku donošenja pobijane presude povrijeđeno pravo optuženih na odbranu u čemu bi se manifestovala povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 311 stav 1 tačka g) ZKP RS-a. Naime, prema odredbi člana 290 ZKP RS-a, tužilac je ovlašten da na glavnom pretresu izmijeni optužnicu kada ocijeni da izvedeni dokazi ukazuju da se izmijenilo činjenično stanje izneseno u optužnici, u kom slučaju se ne vrši potvrđivanje optužnice, a radi pripremanja odbrane glavni pretres se može odložiti. Prema ovoj zakonskoj odredbi izmjena optužnice se odnosi na glavni pretres, što uključuje i mogućnost izmjene i u završnoj riječi tužioca, kao sastavnom dijelu završne faze glavnog pretresa i uslovljena je izmjenom činjeničnog stanja iznesenog u optužnici. Zakon ne postavlja ograničenja u pogledu broja mogućih izmjena, niti nužno pretpostavlja da je izmijeni optužnice prethodila izmjena sadržaja provedenih dokaza, ili pojavljivanje novih dokaza koji ukazuju na potrebu mijenjanja optužnice, nego se ta izmjena može zasnivati i na novoj tužiočevoj subjektivnoj ocjeni izvedenih dokaza na glavnom pretresu. Slijedom toga, nema mjesta tvrdnji zahtjeva da je prvostepeni sud povrijedio pravo na odbranu optuženih kada je u završnoj fazi postupka prihvatio izmijenu već jednom izmijenjene optužnice, a da ta izmjena nema uporište u izvedenim dokazima na glavnom pretresu.

Vrhovni sud RS-a nalazi da se neosnovano zahtjevom tvrdi da je prvostepeni sud, dozvolivši navedene izmjene optužnice, povrijedio prava optuženih iz člana 6 stav 1 ZKP RS-a, te člana 6 stav 3 tačka a) EKLJP-a, jer navedene odredbe nisu primjenjive na procesnu radnju izmjene optužnice u fazi glavnog pretresa. Ovo stoga što se navedene zakonske odredbe odnose na pravo osumnjičenog da prilikom prvog ispitivanja u prethodnom krivičnom postupku (kojim je uslovljeno podizanje optužnice) mora biti obavješten na jeziku koji razumije, o djelu za koje se tereti i o osnovima sumnje protiv njega. Kada je optuženima data mogućnost da se izjasne na izmijenjenu optužnicu na glavnom pretresu i dovoljno vrijeme za pripremu odbrane (što se zahtjevom u konkretnom slučaju ne dovodi u pitanje), onda nema mjesta prigovoru koji se zasniva na tvrdnji da je izvršenom izmjenom povrijeđeno pravo na odbranu optuženih. Kako povrede zakona na koje se poziva podnosilac zahtjeva nisu učinjene to je predmetni zahtjev odbijen kao neosnovan.

Predmet broj 73 O P 016673 17 Rev – Sticanje bez osnova;Vraćanje naknade za izuzeto neizgrađeno građevinsko zemljište, član 210 Zakona o obligacionim odnosima u vezi s članom 44 Zakona o građevinskom zemljištu RS-a

Činjenice i revizioni navodi

Iz činjeničnog utvrđenja nižestepeni sudovi proizlazi da je rješenjem Skupštine opštine K.V. od 26.06.1981. godine od predstavnika tuženih izuzeto neizgrađeno građevinsko zemljište u ukupnoj površini od 10.830 m², da je predniku tuženih zaključno s danom 16.01.1985. godine isplaćen iznos od ukupno 440.499,00 dinara, da je rješenjem nadležnog organa uprave od 23.06.2009. godine utvrđeno da je, po sili zakona, sa 01.12.2006. godine prestalo državno vlasništvo na građevinskom zemljištu ukupne površine 1.161 m² za koje je u upravnom postupku utvrđeno da sa 01.12.2006. godine nije privedeno namjeni i da se na ovom zemljištu ima uspostaviti i u javne knjige upisati vlasničko-pravni odnos koji je postojao prije prelaska navedenog zemljišta u društveno (sada državno) vlasništvo, kao i da će se nakon pravnosnažnosti ovog rješenja provesti postupak sporazumnog vraćanja opštini naknade isplaćene predniku tuženih, te da je tuženim vraćeno ukupno 1.161 m².

Prvostepenom presudom obavezani su tuženi da tužitelju na ime glavnog duga isplate naknadu u iznosu od 212.889,00 KM koja predstavlja sadašnju tržišnu vrijednost vraćenih nekretnina, sa zakonskom zateznom kamatom od podnošenja tužbe do isplate, nalazeći da tužitelj ima pravo na naknadu koja će se odrediti po istim mjerilima i kriterijima kao naknada koja je isplaćena za izuzete nekretnine u vrijeme izuzimanja, tj. da ima pravo na potpunu naknadu u smislu člana 190 Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“, br. 29/78 do 57/89, te „Službeni glasnik RS“, br. 17/93 do 74/05; u daljem tekstu: ZOO). Drugostepeni sud je, uvažavajući žalbu tuženih, preinačio prvostepenu presudu i tužitelju dosudio naknadu u iznosu od 1.404,94 KM, koja predstavlja revalorizovani iznos naknade isplaćene predniku tuženih imajući u vidu procenat zemljišta koji je vraćen tuženim, sa zakonskom zateznom kamatom od podnošenja tužbe do isplate, pozivajući se na odredbe člana 210 i 214 ZOO-a.

Revizijom je tužitelj pobijao drugostepenu presudu zbog pogrešne primjene materijalnog prava, predlažući da se pobijana presuda preinači ili ukine i predmet vrati na ponovno suđenje, posebno ističući da mu u ovom slučaju pripada pravična naknada ne manja od tržišne vrijednosti zemljišta.

Odluka

Vrhovni sud RS-a je odbio reviziju tužitelja, nalazeći da je drugostepena presuda pravilna. Naime, u konkretnom slučaju vraćanje zemljišta izvršeno je po odredbama Zakona o građevinskom zemljištu („Službeni glasnik RS“, broj 112/06) kojim je propisano da danom stupanja na snagu tog zakona po

sili zakona prestaje državno vlasništvo na zemljištu za koje se u upravnom postupku utvrdi da nije privedeno namjeni (član 44), s tim da ovaj zakon ne sadrži odredbe koje se tiču pitanja protivvrijednosti koju je dobio raniji vlasnik za izuzeto zemljište u vrijeme izuzimanja. Međutim, to ne znači da raniji vlasnik nema obavezu da vrati ono što je on ranije dobio kao protivvrijednost za izuzeto zemljište, jer se otpadanjem osnova po kome je zemljište bilo u državnoj svojini, po opštim pravilima imovinskog prava, uspostavlja obaveza ranijeg vlasnika da vrati ono što je primio po tom osnovu, shodno odredbi člana 210 ZOO-a, jer bi u suprotnom došlo do neosnovanog bogaćenja ranijeg vlasnika.

U situaciji kada je raniji vlasnik primio kao protivvrijednost određeni iznos novca (kao u konkretnom slučaju), on je dužnik vraćanja novčane obaveze, koji saglasno odredbi člana 394 ZOO-a isplaćuje onaj broj novčanih jedinica na koji obaveza glasi, izuzev kad zakon određuje što drugo. Po ocjeni ovog suda, u slučaju vraćanja zemljišta koje nije privedeno namjeni ranijem vlasniku, opština ima pravo na povrat revalorizovanog novčanog iznosa koji je isplaćen ranijem vlasniku, odnosno korisniku, na ime naknade u postupku eksproprijacije, odnosno izuzimanja, radi čega je pravilan zaključak drugostepenog suda da je naknadu koja je predmet ove parnice valjalo utvrditi u visini revalorizovanog dinarskog iznosa naknade koji je isplaćen predniku tuženih, a prema procentu vraćenog zemljišta, kako proizlazi iz nalaza vještaka ekonomske struke, na kome je i zasnovana pobijana odluka.

Predmet broj 85 o Rs 056371 17 Rev – Blagovremenost tužbe, član 118 stav 2 Zakona o radu – prečišćen tekst

Činjenice i revizioni navodi

Tužbenim zahtjevom tužiteljica traži utvrđivanje statusa radnog odnosa i radnu reintegraciju. Prvostepenim rješenjem odbačena je tužba tužiteljice kao neblagovremena, pozivom na odredbe člana 201 stav 4 Zakona o radu („Službeni glasnik RS“, broj 1/16 – u daljem tekstu novi zakon o radu). Drugostepeni sud je odbio žalbu tužiteljice i potvrdio prvostepeno rješenje. Iz činjeničnog utvrđenja predmetnog spisa proizlazi da je tužiteljica za povredu prava iz radnog odnosa saznala 27.04.2015. godine, a tužbu je podnijela 25.02.2016. godine.

Prema odredbi člana 118 stav 2 Zakona o radu – Prečišćen tekst („Službeni glasnik RS“, broj 55/07 – u daljem tekstu raniji zakon o radu), koji je bio na snazi kada je sporna povreda prava iz radnog odnosa nastala, tužba za zaštitu prava iz radnog odnosa se može podnijeti u roku od jedne godine od dana saznanja za povredu prava, a najdalje u roku od tri godine od dana učinjene povrede. Dana 20.01.2016. godine, stupio je na snagu novi zakon o radu, kojim je izmijenjen rok za podnošenje tužbe (upola kraći nego onaj propisan ranijim zakonom), pa je tako odredbom člana 201 stav 4 ovog zakona propisano da tužbu za zaštitu prava radnik može da podnese najkasnije u roku od šest mjeseci od dana saznanja za povredu prava ili dana učinjene povrede. Revizijom tužiteljica pobija nižestepene odluke zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava.

Odluka

Revizijski sud nalazi da se, obzirom da je povreda prava iz radnog odnosa nastala za vrijeme važenja ranijeg zakona o radu i da se sporni odnos rješava primjenom materijalnog prava koje je važilo u vrijeme učinjene povrede, u konkretnoj parnici za ocjenu blagovremenosti tužbe treba primijeniti rok iz člana 118 stav 2 ranijeg zakona o radu, a ne člana 201 stav 4 novog zakona o radu, kako se pravilno ukazuje revizijom.

Tumačenje odredbe člana 201 stav 4 u vezi s odredbom člana 271 novog zakona o radu na način kako su to činili nižestepeni sudovi, tj. da se blagovremenost tužbe računa po članu 201 stav 4 ovog zakona jer je tužba podnesena u vrijeme kada je ovaj zakon na snazi, ima za posljedicu da je „stečeno pravo“ tužiteljice da tužbu podnese u jednogodišnjem roku ostalo bez zaštite jer je izmjenama zakona skraćen rok za ostvarenje sudske zaštite. Iz tog bi dalje slijedilo da je rok za podnošenje tužbe istekao 27.10.2015. godine, odnosno prije nego što je novi zakon o radu stupio na snagu.

Ovaj sud dalje nalazi da na strani tužiteljice nema propusta jer ona nije bila u obavezi da tužbu podnese odmah po saznanju za povredu prava, kod činjenice da joj je raniji Zakon o radu ostavljao mogućnost da to učini u roku od godine dana. Sve i kada bi primijenili pravilo „*ignorantia iuris nocet*“ (nepoznavanje zakona škodi), nižestepeni sudovi su propustili da imaju u vidu da je tužiteljica podnijela tužbu u roku iz člana 118 stav 2 ranijeg zakona o radu. Stoga, kako se zbog pogrešnog pravnog pristupa u rješavanju ovog spornog odnosa nižestepeni sudovi nisu upuštali u meritum spora, ovaj sud je reviziju uvažio, nižestepena rješenja ukinuo i predmet vratio prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Predmet broj 11 o U 016823 15 Uvp – Odobravanje pristupa informacijama, članovi 5, 6, 7, 8, 9 i 14 Zakona o slobodi pristupa informacijama

Činjenice i navodi iz zahtjeva za vanredno preispitivanje presude

Rješenjem tuženog odbijen je zahtjev tužitelja za pristup informacijama koje se odnose na dostavu kopije izvještaja radne grupe formirane od strane Vlade RS-a sa zadatkom utvrđivanja stanja i predlaganja rješavanja pitanja zaposlenih i održavanja proizvodnog procesa u Privrednom društvu „K“ a.d. B.L. uz obrazloženje da Vlada RS-a nije zvanično razmatrala izvještaj koji je sastavila komisija, a kako je Privredno društvo „K“ a.d. B.L. poslovni subjekat koji je u potpunosti u vlasništvu Republike Srpske koja u ovom društvu ima funkciju skupštine akcionara, tuženi kao organ koji je imenovao navedenu komisiju u cilju zaštite poslovnih podataka označenog privrednog društva ne može izvršiti dostavu pomenutog izvještaja. Pobijanom presudom je odbijena tužba prihvatanjem razloga iz osporenog akta.

Tužitelj zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude pobija njenu zakonitost iz razloga sadržanih u odredbi člana 35 stav 2 Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik RS“, br. 109/05 i 63/11; u daljem tekstu: ZUS).

Odluka

Odlučujući o zahtjevu za vanredno preispitivanje presude, Vrhovni sud RS nalazi da tužitelj osnovano ukazuje na nedostatke osporenog akta, kao i pobijane presude: obrazloženja osporenog akta u odnosu na razloge odbijanja zahtjeva, bez pozivanja na relevantne odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama („Službeni glasnik RS“, broj 20/01; u daljem tekstu: ZSPI), koja obaveza za organ proizlazi iz odredbe člana 14 ovog zakona, a i na propust da navede da li je proveo test javnog interesa i da li je prije odbijanja zahtjeva raspravio sva pitanja važna za odlučivanje. U pobijanoj presudi takođe nisu dati pravno valjani razlozi za odbijanje tužbe, jer je odbijanje tužbe obrazloženo prihvatanjem razloga osporenog akta. Takođe je nejasno na osnovu čega je sud utvrdio da je tuženi izvršio procjenu javnog interesa i pravilno odlučio u cilju zaštite javnog interesa da odbije zahtjev tužitelja. Tužitelj je pravilno ukazao da su dati razlozi u obrazloženju presude nejasni i neprihvatljivi, te da nedostaju odgovori na tužbene navode. To se prije svega odnosi na primjenu odredbe člana 14 stav 3 ZSPI-ja i na postupak utvrđivanje izuzetaka od objavljivanja tražene informacije (propisano je u članu 5, te u vezi s članom 6, 7. ili 8 ZSPI-ja), za koji se iz navoda obrazloženja pobijane presude, a ni osporenog akta, ne može zaključiti da li je primijenjeno, odnosno da li je u odnosu na traženu informaciju utvrđen izuzetak od objavljivanja i po kom osnovu.

S obzirom da je tužitelj ukazao na navedeni nedostatak i zahtijevao da mu se odobri pristup traženim informacijama, te da se poništi osporeni akt, pa kako je u pobijanoj presudi propušteno da se u pravcu razloga tužbe ispita da li su osporenim aktom učinjene povrede iz člana 10 ZUS-a, a u vezi s članovima 5, 6, 7, 8, 9 i 14 ZSPI-ja i ocijene pravno-relevantni navodi tužbe, to je predmetni zahtjev uvažan, presuda ukinuta i predmet vraćen na ponovno suđenje.

Predmet 13 o U 002310 16 Uvp 2 – Pretvaranje prava korištenja u pravo svojine, član 324 stav 1 Zakona o stvarnim pravima

Činjenice i navodi iz zahtjeva za vanredno preispitivanje presude

Pobijanom presudom odbijena je tužba izjavljena protiv akta tužene, kojim je odbijena žalba tužitelja izjavljena protiv prvostepenog rješenja kojim je pravo trajnog korišćenja na neodređeno vrijeme upisano na gradskom građevinskom zemljištu u društvenoj, odnosno državnoj svojini pretvoreno u pravo svojine u korist zainteresovanog lica AD „P.“ T. na označenim nekretninama, te je naloženo zemljišno-knjižnoj kancelariji da, nakon pravosnažnosti rješenja, u vlasničkom „B“ listu briše državno vlasništvo, a u „C“ teretnom listu briše dosadašnje pravo trajnog korišćenja na neodređeno vrijeme upisano u korist podnosioca zahtjeva i izvrši uknjižbu prava svojine u korist zainteresovanog lica. Odbijanje tužbe obrazloženo je time da je u postupku koji je proveden od strane prvostepenog organa na nesumnjiv način utvrđeno da su ispunjeni kumulativni uslovi propisani članom 325 Zakona o stvarnim pravima („Službeni glasnik RS“ broj 124/08 do 60/15; u daljem tekstu: ZSP) za pretvaranje prava korišćenja u pravo svojine na gradskom građevinskom zemljištu u društvenoj, odnosno državnoj svojini.

Zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude tužitelj pobija njenu zakonitost zbog povrede propisa o postupku i pogrešne primjene materijalnog prava, posebno ukazujući na odredbe člana 324 stav 1 Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o stvarnim pravima, te člana 350 ZSP-a, ističući da nekretnine koje su predmet ovog postupka imaju status poljoprivrednog (neizgrađenog) zemljišta i da se na istima ne može steći pravo svojine primjenom odredbi člana 324 i 325 ZSP-a. Tužena je ostala kod razloga sadržanih u obrazloženju osporenog akta, a zainteresovano lice je u odgovoru na tužbu istaklo da su svrhu i namjenu poljoprivrednog zemljišta predmetne nekretnine „izgubile“ prije više od 40 godina i da ne stoji prigovor tužitelja da se radi o poljoprivrednom zemljištu.

Odluka

Vrhovni sud RS-a, ispitujući pobijanu presudu, nalazi da su u konkretnom slučaju navodi tužitelja u žalbi izjavljenoj na prvostepeno rješenje, koje je ponovio i u tužbi, da je iz nalaza vještaka geometra (koji je izveden u postupku pred prvostepenim organom) evidentno da se radi o poljoprivrednom zemljištu i da se u postupku privatizacije moglo privatizovati izgrađeno građevinsko zemljište po članu 8a) Zakona o dopuni Zakona o privatizaciji državnog kapitala, a ne poljoprivredno (neizgrađeno) zemljište, na koja pitanja nisu dali odgovore sud i tužena u osporenom aktu, s obzirom da iz podataka zemljišno-knjižne i katastarske evidencije proizlazi da su tri parcele izgrađene, a ostalo da je neizgrađeno zemljište, bitni u kontekstu odredbe člana 324 stav 1 ZSP-a i člana 47 stavovi 1 i 3 Zakona o poljoprivrednim zadrugama u vezi s odlukom Ustavnog suda RS-a broj U-48/08 od 7.10.2010. godine objavljene u „Službenom glasniku RS“ broj 113/10, u odnosu na vrijeme stupanja na snagu ZSP-a (04.01.2009. godine). Naime, u konkretnom slučaju iz dokaza koji su izvedeni u postupku koji je prethodio donošenju prvostepenog rješenja, ne proizlazi zaključak da je zainteresovano lice bilo upisano s pravom korišćenja u javnim evidencijama na dan stupanja na snagu ZSP-a, te da li predmetno zemljište može u smislu člana 324 stav 1 ZSP-a biti predmet prava svojine.

S obzirom na takvo obrazloženje, koje ne daje odgovor na pitanje kada je zainteresovano lice steklo pravo korišćenja na predmetnim nekretninama, nije se moglo donijeti rješenje na osnovu kojeg bi se predmetne nekretnine pretvorile u pravo svojine zainteresovanog lica. Radi toga, ovaj sud je uvažavajući zahtjev za vanredno preispitivanje pobijanu presudu preinačio, te tužbu uvažio i osporeni akt poništio.